

GRALSSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 3

April 1973

Årgång 4

INNEHÅLL:

Vi går mot förvandlingen
Ur våra Mästares liv och lära
berättad av Gulli Bergvall
Lidandets mening
Vi söker fullkomningen
Judafolkets historia i ny be-
lysning (forts.fr.föreg.nr)
6) Situationen kompliceras
7) Sådan början är....

Tidskrift i stencilmform från
GRALSSVÅKTARNAS SAMFUND
Möregatan 8, Stockholm
tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg
tel.031/ 16 47 82

Samtliga artiklar är, när an-
nat ej anges, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Kunskap om Gralen

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår-och höst-
terminer. Prenumerationspris Kr.12:- pr år. Beställning hos Grals-
våktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där
även enstaka ex.av tidningen kan erhållas, pris Kr.1:50

VI GÅR MOT FÖRVANDLINGEN

Det sägs av alla som känner strömningarna i tiden att det nya
som är på väg kommer att snabbt förvandla världen, när väl den
definitiva omgestaltningen tagit sin början. Väl arbetas det på
förbättring av miljön, men det går alltför sakt, det ska bli lag
på att bilarna tillverkas utan giftutsläpp, men lagens ikraft-
trädande dröjer.

Men en dag står vi vid vändpunkten, då pendeln uppnått sitt jäm-
viktsläge för en kort sekund och så slår över till andra sidan.
Det är då det stora omvandlingsskedet sätter in. Då har tekniken
uppnått sin högsta kapacitet, då sker förvandlingar till det
bättre i en följd. Det är så det är sagt att det ska ske, vi har
bara att konstatera hur människosinnet då förändligas, blir fyllt
av den stora omvandlingsivern, så att förnuftet får råda över be-
gäret, prestigehungern får vika för välfärdstänkandet, en välfärd
som sätter allas hälsa framför penninghungern.

Många säger att det dröjer länge innan vi är där, men det finns
anledning att säga emot dessa nej-sägare. Tendensen pekar här mot
att den betydelsefulla vändpunkten är uppnådd, den del av vår ung-
dom, som strävar efter rätt handling och visar vilja till nydaning
av alla villkor, ger sig numera starkt tillkänna. Och när de bör-
jar sin verksamhet i rätt anda, då kan vi tryggt gå in för att ett
rätt samhälle är på väg att förverkligas. Då förnuften anger hur
penningmedlen klokast ska brukas till hjälp på rätt sätt, då kom-
mer bästa tänkbara resultat att uppvisas.

Hälsa åt alla genom rätt bruk av kroppens egna resurser till mot-
stånd mot skadegörande fiender, klar blick för andliga värden, an-
devärldens realitet erkänd av såväl vetenskapen som av den kropps-
arbetande, rätt fördelning av livets gåvor efter var mans inneboen-
de villkor. Ingen avund, ingen hets efter att vinna det värdelösa.

Allt detta ska bli morgondagens verklighet i en värld i omvandling,
Alla längtar efter den dagen, därför kommer den snart.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

När amerikanerna en dag tillsammans med sin värdinna och några bybor besökte Taukorsets tempel, fann de i det tredje rummet och i ett bakom detta uthugget rum mängder av tavlor. De flesta tavlorna tycktes väga ungefär 5 kilo styck, men andra var ännu tyngre. De kunde inte förstå hur sådana mängder av tavlor kunnat forslas över bergen till templet men fick svaret, att de förts dit innan bergen hade rest sig.

Man sa dem vidare, att en väldig flodvåg före bergens uppkomst hade svept över landet och förhärjat det och delvis utplånat dess befolkning. De överlevande, som blev avskurna från den övriga världen, blev sedan förfäder till de rövarband som ännu ströfvade omkring i Gobi-öknen.

Det påstods att det gamla Uigur-imperiet med sin höga civilisation en gång sträckt sig över det nuvarande Himalaya och Gobi-öknen. Drivsand täckte ruinerna av de städer som förstörts av flodvågen. Amerikanerna fann tre av dessa städer med hjälp av en del av tavlorna, som översattes för dem. Enligt urkunderna daterar sig denna civilisation hundratusentals år tillbaka i tiden.

Under samtalets gång fick amerikanerna veta, att en av de män som tillsammans med dem nu besökte templet var en ättling till den kosmiske besökare de en gång träffat i byn, där Johannes Döparen hade bott. Denne medlem av sällskapet såg mycket gammal ut, vilket högeligen förvånade amerikanerna.

En av amerikanerna frågade värdinnan, om en önskan kunde bli uppfylld i samma stund som den uttalades. Värdinnan svarade, att så kunde ske, om man la fram sin önskan på rätt sätt. En önskan var en form av bön, och för att bli besvarad måste den vara vetenskaplig, dvs i överensstämmelse med en viss bestämd lag. Hon sa:

"Lagen lyder: 'Vet att ni får vad ni ber om, och ni ska få det.' Om vår önskan uppfylls, så vet vi att vi har handlat i enlighet med lagen. Om önskan inte uppfylls, så måste vi förstå att vi har bett på fel sätt. Vi vet då att felet är hos oss, inte hos Gud.

Använd positiva ord när ni ber. Be om att få manifestera hälsa, inte att bli helade från sjukdom, att få uttrycka harmoni och fatta det överflödande, inte att bli befriade från disharmoni, bedrävelse och begränsning. Kasta av allt sådant - så som ni skulle kasta bort ett gammalt klädesplagg.

Fyll det skenbart tomma utrymmet omkring er med tanken på Gud, det oändligt goda. Kom sedan ihåg, att ordet Gud är ett frö - det måste gro. Låt Gud bestämma hur, när och var. Ni behöver bara säga vad ni önskar, tacka och veta att i samma stund som ni ber så har ni fått. Kom ihåg, att Han gör arbetet. Lämna Guds verk åt Honom. Be. Bejaka.

Se till Gud när ni önskar något och ta sedan emot Guds uppfyllelse. Håll alltid tanken på Guds överflöd i minnet. Om någon annan tanke kommer in, så ersätt den genast med tanken på Guds överflöd och välsigna detta. Bara välsigna och tacka för att verket göres, att Gud verkar i er, så att ni får det ni önskar. För ni önskar endast det goda, så att ni kan ge ut detta goda till alla. Låt allt detta ske tyst och i hemlighet. Er Fader som vet er själs hemlighet skall öppet belöna er."

När värdinnan talat färdigt, rådde en stund djup tystnad. Så visade sig en bild på väggen i rummet. Bilden blev snart rörlig. Gestalter visade sig, rörde sig och tycktes tala med varandra. Värdinnan förklarade, att bilderna på väggen skildrade scener från den tid, då Ugur-imperiet stod på sin höjdpunkt. Dess människor var vackra och landet varmt och soligt. Nya bilder kom flödande fram i en ström. Plötsligt kom en scen, där tre av amerikanerna själva var med. De kunde till och med höra rösterna, och de kände igen det som yttrades. Den händelse som visades hade utspelat sig i Sydamerika för tio år sedan. Värdinnan förklarade:

"Vi kan sända ut i atmosfären tankevibrationer, som stämmer överens med tankevibrationerna hos sådana som gått över, och våra vibrationer samlar upp deras tankar, som gått före, och drar dem samman vid en given punkt. Så kan man få se scener framställas just så, som de en gång utspelades. Detta förefaller er nog egendomligt, men det ska inte dröja länge förrän ert folk ska kunna framställa liknande bilder, bara med den skillnaden, att dessa kommer att vara fotografiska och mekaniska, medan våra är intetdera.

Det ska komma en dag, då några av dem, som med mekaniska medel utvecklar bilderna till en högre grad av fullkomning, ska vara de första att förstå den sanna andliga innebörden i detta, det uppfostrande värdet - det som mänskligheten har att vinna av den fullkomning som är möjlig.

Ni kommer att utveckla det fysiska och mekaniska till en sådan grad av fulländning, att ni ska finna att det bara återstår ett enda steg till för att nå det andliga. Och när den tiden kommer, ska ni ha modet att ta det steget.

Ert folk håller också på och kommer att frambringa en apparat, som skall återge rösterna hos dem som gått över - mer exakt än de nu återger de levandes röster. Ni kommer att i viss mån på mekanisk väg uppnå vad vi utför med tankekraft."

I flera månader besökte amerikanerna dagligen templet och studerade där ett stort antal tavlor under ledning av mannen med det ålderstigna utseendet.

En morgon i början av mars, när de som vanligt kom in i tempelsalen, fann de gamlingen liggande på en bädd, som om han sov. Någon i sällskapet gick fram och rörde vid hans arm för att väcka honom men ryggade snabbt tillbaka och utropade: " Han andas inte.

Jag tror han är död." Alla samlades kring bädden, och medan de stod där helt upptagna av sina tankar på döden, kom Emil in i salen. Amerikanerna blev överraskade, för de hade trott att han var hundratals mil borta. Emil gick genast fram till den gamle mannen på bädden, la sina händer på hans huvud och sa:

"Här är en kär broder, som lämnat denna jord men utan att ha kunnat avsluta sitt arbete bland oss. Han litade aldrig helt på Gud utan gick delvis på egen kraft, tills han kom till ett stadium där han gav upp och begick samma misstag som så många andra - det misstag som ni kallar död.

Kan han då åter väckas till fullt medvetande? frågar ni. Ja, det kan han och alla andra också, som gått över på liknande sätt. Vi som har delat ett stycke av hans liv med honom kan hjälpa, och han ska snabbt kunna förstå helt, så att han kan ta sin kropp med sig. Det är inte nödvändigt att lämna kroppen till så kallad död och upplösning, inte ens efter det man uppenbarligen har begått det stora misstaget."

Ett ögonblick tycktes Emil försänkt i djup meditation. Efter en stund kom fyra bybor in i salen och stod där en stund liksom i djupa tankar. Sedan sträckte de ut händerna, och amerikanerna och de bildade en cirkel runt bädden med den liggande kroppen. De stod alla med armarna om varandra, och medan de stod så under tystnad, tilltog ljuset i rummet. De vände sig om och upptäckte Jesus och Pilatus tillsammans några steg längre bort.

Forts. i nästa nr.

ÖNSKAN

av GULLI BERGVALL

Jag önskar att jag vore
som tallen, att jag sköt upp så rak
som den, från jorden upp mot ljuset.
Rakhet är dess tecken.
Rak växer den och lyfter rak
sin krona. Också tallens blad är raka,
är ett spel av räta linjer.
Och med sina raka barr
samlar tallen solljus
och fäster knippen oför knippen
av strålar i sin krona.
Men kanske är min längtan
en spegelbild av tallens växt?
O, att rak få växa
och bli till ett med solen.

LIDANDETS MENING

När vi från vårt jordiska plan ser på det lidande som omger oss, söker bedöma dess verkan och finna dess mening, begär vi samma felvärdering, som vidlåder så mycket av det som ställs under vårt domslut. Vår egen erfarenhet är enda utgångspunkt för omdömet. Väl kan den invändningen göras att vårt intellekt är enda medlet som står till vårt förfogande, men samtidigt må vi fastställa att frågan blir behandlad från snävast tänkbara utgångslinje.

Vid bedömningen av rent materiella frågor, kan vårt intellekt fylla uppgiften att nå en god lösning, men detta gäller ej inför problem av högre art. Frågan om lidandets mening har sysselsatt människosläktet i alla tider, och många försök har gjorts att åstadkomma ett tillfredsställande svar. Lidandet ska leda fram till ett positivt resultat, det är detta vi söker.

Uppståndelsen är svaret på frågan, det är det resultat vi söker. Uppståndelsen möter oss när allt är genomlidet. I det dagliga livets vedermöda ser vi ej de positiva följderna av vår kamp, vi måste vädja till högre instans för att finna dem. Vi kan uppfatta saken så att människan böjer sig under smärtan, hon orkar inte stå upprätt. Känslan av tomhet är välkänd för den som drabbas av djup sorg. Inom henne uppstår en urholkning, en hålighets, hon blir så att säga urgröpt. Tomheten måste utfyllas, längtan efter tröst uppstår inom henne. Hos den kalla, gudlösa människan kanske fröet ännu inte nedlagts till rätt behandling av prövningen, men om blott det ringaste mått av djupare känsla för eviga värden återfinns i henne, ska hon söka utlopp för sin smärta i forskandet efter kontakt med de väsen, som vid dessa tillfällen alltid finns inom räckhåll.

Ty nu har en ny känsla för värde uppstått hos människan. Hon finner att tomheten kan fyllas från riken bortom hennes eget, hon förnimmar ett sus av toner vibrerande i rytmen med den egna förhöjda känslan. Hon söker tröst, hennes vibrationer ökar, hon når samstämdhet med tongångar, som ligger på högre plan än våra jordiska. Starka krafter från den andliga sidan möter henne, ty även om sökandet måste utgå från henne själv, kommer det efterforskade henne till mötes i starka klanger, kanske förr aldrig erfarna. Hon blir varse att det erbjudes henne medel att nå utöver den smärta, som vållade henne ve, tomrummet som skrämde henne kan fyllas och de nya erfarenheterna skänker henne tillfredsställelse, en glädje som hon i den forna tillvarons enahanda aldrig nådde upp till. Det hon ansett vara en plåga har lett henne fram till något av högre värde, om vars tillvaro hon förut ej haft kännedom.

Detta är religion, att söka och finna sökandets mening i ett svar från andevärlden, det är att nå högt över vår begränsning, det är att finna Gud. Då kan man säga att lidandet denna människa genomgått fört henne fram till ett mål, som hon sökt utan att ha redogjort för sig själv vad hon sökte. Den tomhet hon kände ingav längtan och hon vann inte enbart tröst, hon nådde kontakt med en värld, som ledde vidare till förklaringen.

En stor sorg rensar människan, kanske har vi nu förstått på vilket sätt denna rening tillgår. Om den som upplevt den sedan återgår till vardagens bestyr och glömmer vad hon lärt, kan ett nytt lidande framställa de minnesbilder, som ger återerinring. Har hon en gång lärt var lindring finns att vinna, har hon lättare att på nytt sluta kontakten. För varje gång detta sker bindes bandet fastare. Människan fördjupas.

I ordet "fördjupas" återfinner vi den symbol vi nyss mötte i sam-

band med den urholkning, som det första svåra lidandet åstadkom. Denna "urgröpfung" som inger känslan av tomhet har blivit fylld av andliga krafterns inverkan. De har trängt in i hennes väsens kärna och efterlämnat intryck av bestående art. Detta är människans fördjupning.

Så kan vi jordevarelser bli andliga väsen med hjälp av de oss så förhatliga medel, som vår vedermöda utgör. Vi blir medvetna om att andevärlden är en verklighet, våra ögon öppnas för sanningen att krafter möter oss redo att ingripa, när vi behöver deras hjälp. De kommer först när vi söker dem enligt en andlig lag, som lämnar åt den fria viljan att själv avgöra och träffa valet.

Vi kan alla när vi så önskar komma i förbindelse med dessa krafter. Behovet att söka kan ligga nedlagt i människosinnet vid nedstigandet i inkarnation, men den som inte äger denna inneboende längtan får genom dessa väsen impulsen att möta dem, när sorgen tynger till jorden.

Det ondas räckvidd når inte över lägsta planets gränser, varav följer att de som bringar oss hjälp ej är hemfallna under dess välde. Medlidande och kärlek låter de flöda ned över oss, men ingen förnimmelse av smärta vidlåder dem. De ser skönheten i Guds rådslag, de vet att allt finner sin upplösning i förklarings genomträngande ljus. Vår smärta förnimmer de som bevis på storheten i Guds val av medel att nå sina barn, de ser att allt slutar i glädje och de arbetar i längtan att njuta dess verkan. Den lidande mänskligheten ska nå en lycka som inte har med jordelivets känsla att göra, men som är byggd på kärlek till allt skapats upphov. I vördnad för den Gud som råder över universum utför dessa andeväsen sina kärleksgärningar, och lönen består i att se människorna höja sig över sin jordiska begränsning för att möta dem i deras världar.

Det kan tyckas att vägen som valts att nå oss människor är obarmhärtig, men återigen får vi minnas rådet att ej bedöma saken från vår snäva aspekt. Lär vi oss att höja utgångsläget för vårt ömdöme, förstår vi bättre att böja oss inför det som möter i vår värld. Så kan vi också se på vår broders handlingsätt med större förståelse, om vi betänker att det som drabbar honom inte behöver utgöra straff för begångna fel utan kan ses som medel att nå ett bättre tänkande. Från högre synpunkt sett finns ingenting som heter straff. Inte heller betecknas en lägre handling som brott. Allt finner sin utjämning, allt får sin förklaring under beteckningen orsak och verkan.

I Gralen ser vi denna lidandets symbol förverkligad. De vises sten är den värdefulla ädelstenen, som blivit "urgröpt" under det mänskliga lidandet, och så har formats en kalk, som fyllts med livets vin. Att rätt tolka symboler hör till det gamla tänkandet, som ska förnyas i vår tid. Det ska berika livet och skänka det ett djupare innehåll.

Om vi ser på Guds skapade värld med förståelse, kan vi acceptera det förhållandet att lidande av alla slag har en enda mening: att visa vägen till andevärlden och lära oss hur vägen ska vandra.

EMERSON: ANDLIGA LAGAR:

Endast det ändliga kämpar och lider, det oändliga ligger utbrett i leende vila.

DEUNOV: MÄSTARENS HÄLSNING TILL LÄRJUNGEN:

Att förstå lidandet kommer att lyfta dig till den höjd, från vilken du kan gå vidare på den andliga vägen.

VI SÖKER FULLKOMNINGEN

I vårt dagliga liv möter vi numera allt fler människor, som söker sig bort från det timliga i längtan efter något av högre kvalitet. De känner att det som omger dem inte är tillfyllest för deras andliga behov. Graden av denna längtan visar var de står ifråga om utveckling.

Den i materien fångne erfar ingenting av det högre världar erbjuder av frid och lycka, han lever i ett mörker som för honom utgör det naturliga varat, och han trivs med detta mörker, därför att han inte känner ljuset.

Har detta ljus en gång tänts i människosinnet kan hon inte längre vistas i mörkret utan att känna dess brist. Vi får i vår undervisning lära att allt finns i alla ting, så genomströmmar och andevärlden vår tillvaro i stora livgivande svep. Många erfar ingenting av detta, andra känner att något sker med dem av andligt värde. Det är just under sådana stora svep runt vår mänskliga utvecklingsbana, som en aning av det ljus dessa världar avger griper oss. Det är dessa snabba färder som väcker människan till högre medvetande, och när hon ser vad som finns att hämta därur, tänds inom henne en längtan att nå dessa plan på ett varaktigt sätt. Hon vill stanna där så som våra höga Mästare har fått stanna för att lära allt de har att delge oss. Hon är inte längre nöjd med den henne omgivande vardagen, hon erfar dess tomhet.

När denna längtan fötts inom en människa, betyder det att höga andemakter trätt i gemenskap med henne, och de upphör inte att stimulera detta strävande. Hon känner impuls att söka andlig kunskap. Även om hennes iver i början endast ger svaga resultat, många misstag och feltramp blandar sig med framstegen, ger henne denna nya inställning en varm lyckokänsla. Hon känner att hon är på väg mot ett bättre tillstånd. Längre har hon inte vandrat på denna nya väg, förrän hon erfar att kärleksfyllda andemakter följer henne och bistår henne i varje strävan.

Emellertid ställs det stora krav på den som går denna väg. Det räcker inte att läsa god litteratur, kunskapen som i och för sig skänker glädje ställer anspråk på den inre människan. Moraliska fordringar måste tillfredsställas. Det går inte att bedriva okult forskning med rätt resultat, om inte sinnet är renat från alla själviska avsikter. Vidsomen och kärleken, dessa varandra uppvägande faktorer, måste balanseras i rätt grad om harmonien skall upprätthållas.

Instinktivt vaknar nu hos människan ett begär att få göra upp sina mellanhavanden med den omgivande världen. Detta är att utplåna karma på ett medvetet sätt. Hon har då alltid dem som kommer till hennes hjälp från högre världar, och hon föres i kontakt med dem hon tidigare förfördelat eller som hon står i skuld till för mottagna tjänster i ena eller andra riktningen.

När detta skett och hon vet att hennes skuld blivit betald, då inträder den ro i sinnet som innebär rätt balans. Hennes studier kan fortsätta och allt under det kunskaper samlas och förståelse för livet växer fram, ökar hennes behov att få ge till medmänniskorna av den kärlek till allt liv, som erfarenheten skänkt henne.

Genom detta ges det tillfälle för den sökande att stanna på de plan hon under sina tidigare omsvep runt banan passerat, och varunder hon anat sammanhanget i alltets tillblivelse och människans roll i skapelsen. Hon får träda in på nya fält för forskning, och

gör därvid den viktiga iakttagelsen att alla ting hon möter kan inrangeras i dimensionernas led. När hon lärt behärska en efter en av dessa ser hon i en klar bild att det är kunskapen om högre dimensioner, som ska öppna vägen till vetandets lyckoriken.

Detta är inte ett vetande som för henne till inkomstbringande placering i samhället, det är den ensammas väg hon får trampa. Men när hon uppnått den plattform där sanningen om tillvarons rätta värde kunnat bedömas, där bortfaller längtan efter erkännande från de jordbundnas sida. Den ambitionen har hon lämnat, annars skulle hennes möjlighet att komma vidare ha hejdots. Ofta blir det ett liv i anspråkslöshet som lever av dessa pionjärer bland jordevarelserna. När de finner att omgivningen endast har hån till övers för varje ospard möda kommer medvetandet om värdet av den forskning de bedriver att hjälpa dem att bemöta deras negativa attityd med vänlig likgiltighet. De vet med en naturlags följdriktighet att deras väg är den riktiga.

Detta sätt att sträva efter ockult kunskap är något som mer och mer börjar gripa människor. Grupper bildas för att leda detta sökande. De är av stort värde, men krav bör ställas på dem att inte lägre egenskaper får makt över arrangörerna. Osjälviskhet må vara ledmotivet om de ska äga berättigande. Självhävdelsebegäret är en svår stötesten för dessa utövare av en meningsfylld uppgift och kan leda vederbörande att illa förvalta det pund som satts i deras händer. Alltför många av dessa gruppbildningar har vi sett upplösas på grund av denna oförmåga till osjälviskhet.

Det är kunskapen om dimensionerna i deras olika framträdanden, som ger människan den hoppfulla känslan av att visdomen kan nås på detta jordeplan. Allteftersom hemligheten med dessa kategorier uppenbaras, växer vissheten att här är det sanna kunnandet att hämta. Att behärska tiden i dess evighetsperspektiv är att öppna nya vidder för herravälde över många ting i livet. Att leva i en värld som befriats från påverkan av tidens förflöende i ständigt växlande nu-ögonblick, är att ha hunnit långt, även om vi alltjämt begagnar denna tidsform därtill nödda i dagens läge. Om tid inte längre har den forna betydelsen för sinnet, då kan man utan beroende av tidens nu-flöde uppnå de nya plan, som ligger över denna dimension.

Först når man in i en tidsform som är "all-tid", där före och efter upphör att hämma vårt tänkande, ett tillstånd där tiden ÄR. Mentalt må detta tillstånd först studeras, att ha fattat dess innebörd är redan ett stort steg på vägen.

"Ständiga nuet" är nästa form av tid, ett plan, där våra Mästare verkar sitt kärleksverk, där skapelsen utformas av dem enligt direktiv från högre världars andemakter.

Vi lär sedan känna 8-faldets väg, som Budda undervisade om, och som innebär ett rätt handhavande av alla de medel, som står till vårt förfogande. Sättet att rätt leva i världen lär oss denna dimension och när vi lärt rätt handha dessa våra möjligheter, kan vi bättre bringa hjälp åt våra medmänniskor.

Om vi är villiga offra vårt eget Jag, kan vi fortsätta in på ett fält, som är just Jagets dimension. Det är monadens plan, och monaden är vår del i det gudomliga all-livet, det är högsta form av Kärlek-Vishet vi här möter, direkt från Gudomen uströmmande, som öppnar alltets VARA inför våra blickar.

När vi anar vad denna dimension omfattar har vi kommit långt från alla lägre jordiska begär. Då har vi nått intill källan för allt livs ursprung, då känner vi den lag enligt vilken allt är uppbyggt och hur den verkar genom alla serier av tillvaro ner till den minsta atom. Allt återvänder till sitt ursprung i Kärlek-Vishet. Där har vi nått den fullkomning vi söker.

(forts.fr.föreg.nr)

JUDAFOLKETS HISTORIA I NY BELYSNING

6) SITUATIONEN KOMPLICERAS

Ären går. Abraham och hans hustru går mot sitt åldrande och alltjämt plågas mannen av att ingen son äga till släktets fortsättande i nya led. Ryktesvis kände folket till rätta orsaken, det talades om hans syndiga övermod inför Skaparkraftens Gud, men allt gjordes från Abrahams sida för att låta Sara ensam bära skulden. Det var ju också i stil med tidens tänkande eller i detta fall rättare sagt, brist på tänkande. Ty varför skulle inte Abraham i stil med alla andra i samma situation kunna låta en ersättare ge honom det en man av hans tid mest av allt eftertraktade, så mycket mer som detta var ett i lagen godkänt förfarande, om hus-trun ej kunde föda barn. Nej, Abraham förstod att domen stod fast, och han bar sitt lidande i tysthet.

Han hade uppnått hög ålder när Jahve trädde in i hans liv. Denne såg snart vilka möjligheter som här förelåg att få sin förlo-rade gudomliga makt från asarnas tid pånyttfödd genom den mäkti-ge patriarken Abraham. Asagudarna hade dragit sig tillbaka, de-ras makt skulle snart komma att ebba ut - menade han, men han, Jahve, skulle växa i styrka, blott han gick försiktigt fram och betedde sig förnuftigt.

Jahve närde stolta planer. Om han kunde få folket att tro att hans makt var stor nog att häva Guds dom, då skulle hans välde vara beseglat. Även om Sara inte kunde skänka sin man en son, fick han väl nöja sig med vad en annan kvinna kunde ge honom. Hans blick föll på tjänstekvinnan Hagar, hon var rätt person att fullfölja hans avsikter.

Jahve sökte övertyga Abraham om sin makt. Han ville visa att han var i stånd att häva domen, blott Abraham inte tvivlade. Sa-ra, redan djupt förödmjukad, blev uppfordrad att träda fram och erbjuda sin tjänarinna åt maken. Abraham följde rådet, gick in till henne, och i sinom tid föddes Ismael. Han ville tro på Jah-ve, vägrade därför att lyssna på röster som viskade om den unge mannen, som var Hagars älskare. Han ville tro, men i sitt hjärta tvivlade han.

Många år gick och Jahves tillit till egen makt växte. Det han en gång lyckats med kunde gå bra också nästa gång, även om svårig-heterna här var större. Stor försiktighet måste iakttagas, rätta stunden inväntas. Sara var gammal, risken var stor för ett miss-lyckande, men Jahve visste att han hade allt att vinna, om hans plan kunde förverkligas. "Jag ska komma tillbaka till dig nästa år vid samma tid, och se, då ska din hustru Sara hava en son," står det skrivet i 1:a Mosebok kap.18;10 att så säger Jahve till Abraham. Tvenne gånger upprepar han denna försäkran, men vad han inte sade, det var: "då ska hon ha fött en son". Så gick han med sina följeslagare, och på vägen yttrade han till dem, enligt vad vi läser i några verser längre fram: "Kan jag väl dölja för Abra-ham vad jag tänker göra?"

Men Sara var tveksam. Menade Jahve att han kunde råda över hen-nes överåriga kropps funktioner? Skulle hon föda ett barn? Hon log vid tanken och Jahve förebrädde henne.

Jahve smidde vidare på sin plan och tiden gick mot sin fullbor-dan och Isak lades i Abrahams armar som den legitime sonen född i äktenskapet med Sara. En utomordentligt värdefull gåva, här kunde Ismael inte möta i konkurrens.

I alla tider har sedan detta hände sådana ting florerat, undanstickna barn har det talats om. I kungahusen hör vi viskas om samma sak, en nyfödd son till någon övergiven kvinna anskaffas när tronarvingen uteblir, han läggs i den förmenta kungamoderns famn och så blir folkets krav på en arvprins tillfredsställt. - Jahve skötte sina kort väl, obehagliga antydningar som hördes, blev nedtystade. Han skulle bli en gud för ett folk, som han ämnade göra stort till antal och mäktigt inför avundsmän och till detta fordrades söner.

Men Abraham genomsådade bedrägeriet, förebrädde sig sin delaktighet och ställde Jahve till svars. Abraham var villig erkänna sin orättfärdiga handling och ville offra Isak på sanningens altare. Jahve såg med förfäran att Abraham sviktade, påminde honom om allt han lovat och som han var mäktig att uppfylla, om blott Abraham ville följa hans anvisningar. Löftet om makt och rikedom, genom årtusenden skulle hans namn nämnas med aktning och vördnad, i historiens annaler skulle han aldrig dö bort, om han blott böjde sig för Jahves vilja. Ätten skulle bli talrik och råda över alla folk och han, Jahve, skulle vara detta folks gud och styra det genom årtusendena. Isak var hans son och skulle så förbli i folkens föreställning. Detta är innebörden i orden: "kom inte med din hand vid barnet" som han yttrade, när Abraham var redo att offra Isak, det är, att blotta sanningen.

Abraham böjde sig för Jahves vilja, men denne litade inte helt på sin skyddsling. Han måste finna ett medel att binda honom, med magisk makt måste han hålla honom kvar i sin viljas grepp.

I Egypten liksom i många andra länder hade vid denna tid seden med omskärelse varit i bruk, hygieniska skäl dikterade denna åtgärd. Här gavs möjlighet för Jahve att genom ett heligt förbund hålla kvar detta släkte, som han ämnade skapa till ett hans egendomsfolk. Han befallde Abraham att låta omskära sig och alla sina män, och han fogade till detta påbud ett löfte att så länge denna sed hölls i helgd i släktet, skulle de vara hans utvalda folk. Förbundet skulle bestå, aldrig skulle han svika dem. De skulle besitta jorden.

Häri ligger den stora skillnaden mellan Israels folk och andra länders befolkning, som brukat samma sedvänja, i motivet ser vi det som avviker dem emellan; för Israels folk var det en rituell handling, som höll dem bundna vid deras gud, hos andra folk fanns ingenting av religiös tanke bakom vanan att låta omskära de nyfödda gossebarnen. Så har det också bland judarna intill denna dag varit rabbinens åliggande att utföra ingreppet.

Emellertid ville de viskande tungorna inte tystna. Det talades om bedrägligt förfarande. Abraham skulle ha fått sin dom upphävd, men hur förhöll det sig egentligen med den saken? Jahve insåg att något måste göras som fångade folkets intresse, något som definitivt förde bort intresset från att syssla med en enskild mans privatliv. En katastrof kunde bli ett verksamt medel, men den finge vara av osedvanligt våldsamt slag. Sodom och Gomorra lades i aska, medel att effektivt utplåna dessa städer från jordens yta ägde Jahve i sin hand.

Så fick människorna annat att tänka på, och när sinnena efter hand lugnat sig hade de båda barnen vuxit upp och rätta förhållandet med deras börd suddades ut ur folkets medvetande. Nog misstänkte många att allt inte gått rätt till, men respekten för Abraham och hans beskyddare var stor och tungorna tystnade så småningom.

Författarna till Moseböckerna har varit fullt medvetna om att läsarna måtte fråga sig hur det förhöll sig med Ismaels och Isaks börd, därför har i berättelserna införts uppgifter om att Abraham hade flera barn, för säkerhets skull är även namnen på dessa uppräknade. Väl må man då fråga sig varför just de tvenne utförligast behandlade skulle stå såsom inledare av Abrahams ätt.

7) SÅDAN BÖRJAN ÄR.....

Regeln säger: sådan början är, sådan blir ock fortsättningen. Ett fel i början av vävens varp lämnar spår i hela dess mönster. Isak och Ismael har blivit utgångspunkterna för tvenne folkstammar, som skulle komma att präglade Västerlandets öde under tusenden av år. Genom tiderna har vi hört Abraham nämnas som de båda släkternas vördade stamfader, såsom ett mönster att efterlikna för kommande generationer har han framhållits.

Abrahams stolthet kände inga gränser. Bland hans folk eller bland stammarna i det land, där han slagit sig ned, fanns ingen kvinna värdig att bli maka åt Isak. Från hans faders land, det land han lämnat, måste hon tagas, och så blev Rebecka hämtad.

Två söner födde hon åt sin make, Esau och Jakob. Isak älskade framför allt sin äldste son, Esau, och på sin ålders dar var han redo tilldela denne sin faderliga välsignelse, innebärande att han skulle bli släktets andlige ledare och religionsutövare, något som enligt hävd tillkom äldste sonen i varje familj. Förstfödslorätten var en starkt verkande makt, det gällde att föra vidare den i familjen gängse religionsformen, vilket krävde ett överhuvud. Denne hade stor makt, det var en eftersträfvansvärd position.

Men Jahve gav åt Jakob hela sin kärlek, han såg att genom honom skulle hans makt kunna befästas. Han frestade Rebecka till bedrägligt förfarande och genom falskt spel från Jakobs sida blev denne, den yngre brodern, utsedd till det värv som rätteligen borde ha tillkommit äldste sonen.

Välsignelsen gavs åt Jakob, dock skedde detta förräderi utan att den blinde fadern var medveten om bedrägeriet. Esau förtörnades och skräcken fyllde Jakob över det falska i hans beteende.

Men Jahve bistod sin skyddsling. Åt honom gavs namnet Israel, ett namn som skulle följa genom alla släktleden intill våra dagar. Stor var barnskaran som Jakob blev fader till, 12 söner räknade den. Det var Israels 12 stammar.

Så var Israels folk färdigt begynna sin färd genom historien. Den började med kamp mot fiender i omgivningen, en hård och långvarig kamp. Så var Jahves vilja, men inte i allt blev den efterkommen, ty knappast hade han önskat se sina 12 stammar ständigt inbegripna i inbördes strid med varandra om makten.

Bedrägeri utmärkte första ledet, fortsättningen blev början lik, och i kommande generationer finner vi samma åsidosättande av hederlighetens regel. Det har genom judafolket gått en våg av ödesmättade olyckor baserade på dessa ursprungliga handlingar, från Abraham över Jakob. Och de har fortsatt i kommande led. Sådan är lagen om orsak och verkan.

KUNSKAP OM GRALEN

Det tar tid för ett nytt tänkande att slå rot i människosinnet. Vi har så länge levat under korsets symbol att det blivit ett med vårt religiösa medvetande. Att bortarbeta det som ansetts vara kristenhetens band med andevärlden över Kristus alltsedan han vandrade med oss på jorden, det må väl av de flesta anses vara att förgräpa sig på heliga ting.

Om vi övertänker vad det är vi ska eliminera i vårt kristna tänkande, finner vi att det inte är fråga om någon oersättlig beståndsdel av vår andlighet, det är snarare ett band som binder oss vid en föråldrad föreställning om det vi kallar heligt.

Vi har att befria oss från det lägsta planet, där Lucifer härskat, och för att detta ska komma till stånd, må de detaljer i vår gudsföreställning som uppstått genom denne Lucifers förmedling arbetas bort. Krucifixet är otvivelaktigt ett skadeverkande ting, ty vem har väl beordrat oss att i döden se det välsignelsebringande. Det må väl vara livet vi ska lägga tonvikten på, och den inre upplevelsen av Kristi omedelbara tillvaro i vår närhet blir inte accentuerad, när denna dödens symbol ständigt ställes inför våra blickar.

Korset som ett dödens redskap ska vi lösgöra oss från, men väl må en bild av det förgångna följa med oss in i den nya tiden enligt lagen att alla ting ska återfinnas i alla ting på alla plan. Som sammanlänkningsbilder får de så tjänstgöra. Detta kan ske genom att lidandets kors ersättes med det liksidiga korset, och detta får bli den minnesbild som förenar oss med det förgångna, samtidigt som det befriar oss från dess börda.

Var ska vi då finna en ersättare för det vi lämnat, något som för oss in i det nya för att där stanna och förbli vår nya symbol? Om vi väljer Gralen, som för oss ansluter till nattvardskalken, en kristen symbol av högsta värde, bindes vi till något för oss dyrbart, förbundet mellan andevärlden och mänskligheten, instiftat av Kristus sista natten han levde. När han höjde Kalken, ville han mana sina efterföljare att, renade i Hans kärleksverk, föra ut det nya i Hans lära.

Det blev inte så, det har de 2000 åren lärt oss som kyrkan härskat över kristenheten. Det den fört fram har aldrig varit genomsyrat av det Han ville lära oss om en Fader, som i kärlek vill ge oss kunskap om lagen för allt skeende, en kunskap, som skulle leda fram till Vishetens källa, den aldrig sinande.

Men Kärleken förtrötts aldrig och nu är Han villig återkomma och på nytt höja Kalken och förnya sitt förbund med ett människosläkte, som renats i lidandet. Tecknet på infriandet av detta löfte är satt i våra händer, symbolen för Hans löfte att fullfölja sitt verk. Nattvardskalken i Gralens gestalt får vi höja och så mottaga bekräftelsen på Hans löftes stadfästelse. Gralen ger oss kunskap om sanningen, dold i detta förbund. Avslöjandet sker genom att Kalken höjes i gudsmedveten tilltro till den kraftverkan som utgår därur och förnimmes i dess strålgans.

Den mänsklighet som är redo mottaga den nya symbolen ska i samlade skaror lyssna till kallelsen och erkänna att den är funnen och skänker oss den trygga vissheten att förbundet ännu är i kraft.

I tillförsikt ska Gralen mottagas som det nya tecknet i en förnyad tid, och skarorna ska samlas omkring Gralens bord, där Gudskraftens nedströmmande verklighet förnimmes av var man.